

Arrest

nr. 195 630 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. KARABAYIR
Thonissenlaan 98 A
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 april 2017 tot weigering van een aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf, aan de verzoeker op 18 april 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 januari 2010 dient de verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in. Op 30 juli 2010 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.2. Op 27 oktober 2010 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een tweede visumaanvraag type D (lang verblijf) in. Op 23 december 2010 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.3. Op 26 april 2011 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een derde visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op een betaalde tewerkstelling in België. Op 24 mei 2011 wordt het visum toegestaan voor een verblijf dat beperkt is tot de duur van de missie.

1.4. Op 30 juni 2011 wordt de verzoeker benoemd als imam van eerste rang te Antwerpen.

1.5. Op 25 augustus 2011 biedt de verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur van Antwerpen om zich te laten inschrijven. Hij wordt in het bezit gesteld van een attest (bijlage 15) dat voorlopig het verblijf dekt tot 9 oktober 2011. Vervolgens wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart met een duur van één jaar. De duur van het tijdelijk verblijf wordt telkens onder de voorwaarde van (onder meer) de voorlegging van een *“recent attest afgeleverd door de hiërarchische overste van betrokkene dat de verdere duur van de missie in de aangewezen moskee bevestigt (met bevestiging van de plaats van tewerkstelling)”* verlengd met één jaar, en dit tot 24 augustus 2017.

1.6. Op 26 oktober 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot vestiging. Op 6 februari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging (bijlage 17).

1.7. Uit een e-mailbericht van 31 maart 2017, afkomstig van de diensten van de stad Antwerpen en gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken sectie lang verblijf opvolging, blijkt dat de verzoeker een B-kaart aanvraagt. Op 5 april 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van een aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 18 april 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

*“(…)
Mijnheer, Mevrouw de burgemeester,
(…)
Weigering onbeperkt verblijf*

Gelieve betrokkene in kennis te stellen van het feit dat zijn aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 31.03.2017 wordt verworpen om de volgende reden:

Betrokkene is gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 als bedienaar eredienst (imam).

Het verblijf is uitdrukkelijk beperkt tot de duur van de misse als bedienaar eredienst en dus steeds tijdelijk van aard.

(…)”

1.8. Op 23 september 2017 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart, dewelke geldig is tot 24 augustus 2018.

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt samengevat:

“Verwerende partij is gebonden door het materiële motiveringsbeginsel zoals opgenomen in de bovenvermelde wetsbepalingen. Dit houdt in dat verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren.

Kort samengevat, houdt dit in dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing afdoende moeten zijn en de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn.

In casu heeft de verwerende partij slechts een zeer summiere motivatie gehanteerd, die verzoeker niet toelaat om te begrijpen om welke precieze redenen zijn aanvraag werd geweigerd.

Verwerende partij beschikt in casu weliswaar over een discretionaire beslissingsbevoegdheid bij de beoordeling van een aanvraag tot toekenning van een definitieve verblijfsvergunning na 5 jaar ononderbroken tijdelijk verblijf. Dit werd bevestigd in een e-mail van verwerende partij aan Kruispuntmigratie en werd daarom gepubliceerd op de website van www.kruispuntmigratie.be op 30 oktober 2013 (stuk 8).

Hierin is bevestigd dat arbeidsmigranten ook onderworpen worden aan deze discretionaire bevoegdheid, en verwerende partij dus aan hen voortaan na 5 jaar na de afgifte van de eerste verblijfskaart (elektronische A-kaart) een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur zal toekennen.

Verzoeker valt onder de categorie van ‘arbeidsmigranten’, weliswaar vrijgesteld van arbeidskaart overeenkomstig art. 2, 6° van KB van 9 juni 1999.

Terecht kreeg hij hierdoor het gerechtvaardigde vertrouwen dat verwerende partij na een ononderbroken verblijf van 5 jaar van tijdelijke aard, al overgaat tot het toekennen van een verblijf van onbepaalde duur (B-kaart).

Alhoewel DVZ in casu een discretionaire bevoegdheid heeft, verplicht het motiveringsbeginsel haar om de determinerende motieven weer te geven waarom de aanvraag van verzoeker niet voldoet.

Deze uitleg mag bovendien niet kennelijk onredelijk zijn, niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

De summiere motivering van verwerende partij dat verzoeker gemachtigd is tot een tijdelijk verblijf in toepassing van art. 9 en 13 Vw en zijn verblijf uitdrukkelijk beperkt is tot de duur van de missie als bedienaar van eredienst, is echter onwettelijk omdat dat een duidelijke inperking houdt van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij en bovendien ingaat tegen haar eigen verklaringen zoals bevestigd in de e-mail aan Kruispuntmigratie.

Bovendien vindt de stelling van verwerende partij echter geen grondslag in de wettelijke bepalingen waarnaar verwezen wordt. Noch in art. 9, noch in art. 13 Vw wordt bepaald dat een tijdelijk verblijf een beletsel kan vormen voor een omzetting naar een verblijf van onbeperkte duur. Evenmin wordt in desbetreffende artikelen bepaald dat het verblijf van een arbeidsmigrant, of in casu van een bedienaar van eredienst, dient beperkt te worden tot de duur van zijn missie.

Verzoeker houdt verder geen rekening met tal van elementen die van doorslaggevend belang zouden kunnen zijn, zoals bijvoorbeeld de mate van integratie van verzoeker, zijn taalkennis, zijn ononderbroken verblijf van 5,5 jaar, het feit dat hij nooit in aanvaring is gekomen met het gerecht, zijn voorbeeld- en leidinggevende functie in de moslimgemeenschap als imam, zijn gezinssituatie, zijn economische en financiële belangen in België, ...

De bestreden beslissing steunt daardoor niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven, en kan niet als afdoende beschouwd worden in tegenstelling tot hetgeen het materiële motiveringbeginsel vereist.

Een summiere verwijzing naar artikelen 9 en 13 Vw, terwijl deze artikelen geen verbod inhouden tot omzetting van een beperkt verblijf naar onbeperkt verblijf, evenmin enige voorwaarde daartoe bepalen, gaat dan ook alle grenzen van kennelijke redelijkheid te boven.

Dat deze gedragswijze van verwerende partij een ernstige inbreuk vormt op het materiële motiveringsbeginsel."

2.1.2. In een tweede middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt samengevat:

"Zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat verwerende partij in casu:

- geen rekening heeft gehouden met alle voorgelegde stukken en/of gekende gegevens van verzoeker zoals de mate van integratie van verzoeker, zijn taalkennis, zijn ononderbroken verblijf van 5,5 jaar, het feit dat hij nooit in aanvaring is gekomen met het gerecht, zijn voorbeeld- en leidinggevende functie in de moslimgemeenschap als imam, zijn gezinssituatie, zijn economische en financiële belangen in België, ...
- geen grondig onderzoek heeft verricht om de juiste feitelijke gegevens te achterhalen teneinde een correcte beoordeling te kunnen vormen over de aanvraag.
- ten onrechte verwijst naar artikelen 9 en 13 Vw., en deze verkeerd interpreteert terwijl deze wetsbepalingen geen verbod voorzien om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden omdat verwerende partij in casu:

- niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen daar het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en de gebrekkige (motivering) op een kennelijk onredelijke beoordeling wijst.

Het gelijkheidsbeginsel werd geschonden omdat:

- verwerende partij een soort ongelijkheid schept tussen rechtsonderhorigen die wel de gunst krijgen van een omzetting naar onbeperkt verblijf na ononderbroken verblijf van 5 jaar terwijl verzoeker zelf dat niet krijgt.

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is in casu geschonden omdat:

- verwerende partij in een e-mail aan Kruispuntmigratie had erkend dat zij in casu een discretionaire bevoegdheid uitoefent en na ononderbroken verblijf van 5 jaar aan arbeidsmigranten een onbeperkt verblijf (B-kaart) toekent, waardoor verzoeker dan ook erop vertrouwd dat vaste gedrags- en beleidsregels die de verwerende partij bekendmaakt (of laat bekendmaken) ook in zijn individueel geval zou worden toegepast.
- aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van verwerende partij zonder uitdrukkelijk te bepalen aan welke voorwaarden naast het ononderbroken verblijf van 5 jaar dient voldaan te worden.
- aangezien verzoeker juist hierdoor het gerechtvaardigde vertrouwen kreeg dat eens hij aan het ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar voldeed, hij in aanmerking zou komen om een onbeperkt verblijf (B-kaart) te verkrijgen.

- dat met de bestreden beslissing duidelijk is dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar gecreëerde verwachtingen bij verzoeker zoals hierboven toegelicht, en zulks een gedragswijze getuigt van rechtswillekeur.

3. REPLIEK OP DE NOTA VAN VERWERENDE PARTIJ:

De Raad van State wijzigde op 3 november 2014 (nr. 229.004) de vaste rechtspraak over de synthesememorie en oordeelde dat zelfs een volledige herhaling van de middelen aangevuld met nieuwe argumenten als repliek op de nota van de tegenpartij ook een correcte synthesememorie is. De RvV mag derhalve in zulk geval het beroep niet buiten beschouwing laten wegens een gebrek aan belang.

Verzoeker wenst derhalve als volgt te repliceren op de nota van verwerende partij:

1. Vooreerst stelt verwerende partij dat de thans bestreden beslissing geenszins een einde maakt aan het verblijfsrecht van verzoeker en zich derhalve niet disproportioneel mengt in het privéleven van verzoeker.

Verzoeker heeft dit nooit beweerd en begrijpt echter niet wat verwerende partij met dit argument wenst hard te maken.

2. Verder beweert verwerende partij dat verzoeker de mening toegedaan lijkt dat hij na 5 jaar verblijfsrecht automatisch recht zou hebben op een onbeperkt verblijfsrecht en dat deze redenering niet kan gevolgd worden, aangezien alzo het bestuur elke discretionaire bevoegdheid wordt ontnomen, hetgeen manifest in strijd is met art. 9 Vw.

Ook hier slaat verwerende partij de bal volledig mis, aangezien verzoeker nooit heeft beweerd dat hij automatisch recht zou hebben op een onbeperkt verblijfsrecht na 5 jaar verblijfsrecht.

Het tegendeel blijkt uit de gedragingen van verzoeker, die zelf een aanvraag tot onbeperkt verblijfsrecht heeft ingediend bij het plaatselijke gemeentebestuur en niet zelf heeft afgewacht totdat verwerende partij dit recht automatisch zou toekennen.

3. Verder beweert verwerende partij dat verzoeker niet slaagt in een rechtsregel aan te geven die hem het recht geeft op een onbeperkt verblijfsrecht, en een verwijzing naar de website van www.kruispuntmigratie.be niet afdoende is, nu verzoeker hieruit geen rechten kan putten, bij gebrek aan bindende kracht.

Even verder in haar nota stelt verwerende partij nog dat indien verzoeker zich wenst te beroepen op het bestaan van een vaste administratieve praktijk van het bestuur in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, komt het hem in de eerste plaats toe om met voldoende zekerheid het bestaan van deze vaste administratieve praktijk aan te tonen, alsmede de redenen uiteen te zetten waarom hij meent hierop beroep te kunnen doen. Ook hier faalt de loutere verwijzing naar de vermelde website in rechte.

Echter merkt verzoeker op dat verwerende partij zelf al verwijst naar art. 9 Vw waaruit de discretionaire bevoegdheid in casu wordt afgeleid. Art. 9 Vw stelt immers het volgende:
“(…)”

Gebruik makend van deze discretionaire bevoegdheid, heeft de verwerende partij sinds jarenlang een vaste administratieve praktijk ontwikkeld bij de toekenning van machtigingen tot verblijf voor onbepaalde duur aan o.a. arbeidsmigranten.

Dit praktijk werd ontwikkeld naar analogie met de regeling voor Unieburgers en hun familieleden, en voor familieleden van de Belgen. Voor deze laatste gold tot midden 2013 de regel dat zij na een voorwaardelijk verblijf van 3 jaar in aanmerking konden komen voor een onbeperkt verblijf. Dit recht werd wettelijk voorzien in de artikelen 42ter, 42quater, 42quinquies en 42sexies van de Vreemdelingenwet.

Echter werd deze regel verstrengd door de Programmawet van 28 juni 2013, die de duur van het voorwaardelijk verblijf om in aanmerking te komen tot onbeperkt verblijfsrecht heeft opgetrokken van 3

naar 5 jaar. Desbetreffende artikelen 42ter, 42quater, 42quinquies en 42sexies van de Vreemdelingenwet werden derhalve toen in die zin aangepast.

Om derdelanders (en o.a. arbeidsmigranten) niet te bevoordelen, heeft verwerende partij toen tegelijkertijd voor hen de bestaande vaste administratieve praktijk verstrengd door de verblijfsduur die recht geeft tot het onbeperkt verblijfsrecht eveneens naar 5 jaar op te trekken.

Dit gewijzigd beleid werd bevestigd door een e-mail van verwerende partij aan het Agentschap Integratie en Inburgering, die het op haar website (<http://www.agii.be/nieuws/dvz-wijzigt-praktijk-van-toekenning-machtiging-tot-verblijf-voor-onbepaalde-duur-0>) heeft gepubliceerd en waarin het volgende te lezen valt (stuk 8):

“DVZ wijzigt praktijk van toekenning machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur:

Sinds midden oktober 2013 kent de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) pas na een periode van 5 jaar een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur toe. Deze verstrenging geldt in alle situaties waar DVZ een discretionaire bevoegdheid heeft. De DVZ bevestigt dit nieuw beleid in een e-mail.

De wijziging komt er naar aanleiding van een verstrenging voor Unieburgers en hun familieleden, en voor familieleden van Belgen: de programmawet van 28 juni 2013 trok hun voorwaardelijk verblijfsrecht op van 3 naar 5 jaar.

Om derdelanders niet te bevoordelen, besliste DVZ nu om ook voor hen de praktijk te verstrengen:

- Als er geen wettelijke bepalingen zijn over de termijnen, en DVZ dus een discretionaire bevoegdheid heeft, geeft DVZ derdelanders pas na 5 jaar een definitieve verblijfsvergunning.
- De periode van 5 jaar begint bovendien pas te lopen vanaf de afgifte van de verblijfskaart, niet vanaf de indiening van de aanvraag.

Voor welke vreemdelingen is er een verstrenging?

De volgende categorieën van vreemdelingen zijn onderworpen aan de discretionaire beslissingsbevoegdheid van DVZ en krijgen vanaf nu pas een definitieve verblijfsvergunning na 5 jaar:

- arbeidsmigranten en hun gezinsleden
- humanitair geregulariseerden (art. 9bis Verblifswet) en hun gezinsleden
- personen die op basis van artikel 9 lid 2 Verblifswet een verblijfsmachtiging kregen
- niet-begeleide minderjarigen met een elektronische A kaart die, eens ze 18 zijn, nog geen 3 jaar een A kaart hebben.

Voor arbeidsmigranten en hun gezinsleden gaf DVZ tot nu toe na een derde, of ten laatste na een vijfde arbeidskaart B een definitieve verblijfsvergunning. Ook iemand die een arbeidskaart A bewaarde, en nog aan het werk was, kreeg een definitieve verblijfsvergunning. ‘Economisch geregulariseerden’ die op basis van het K.B. van oktober 2009 (en criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009) met een arbeidskaart B aan het werk waren, kregen na 3 jaar een definitieve verblijfsvergunning. Elk van deze praktijken is nu gewijzigd: pas na 5 jaar na de afgifte van de eerste verblijfskaart (elektronische A kaart) zal DVZ een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur toekennen. Deze personen zullen dus een aantal extra jaren hun arbeidskaart B en dus ook hun elektronische A kaart moeten verlengen.”

Behoud wettelijke termijnen

Wanneer er wettelijke termijnen en wettelijke startpunten van die termijnen zijn vastgelegd om een definitief verblijf toe te kennen, verandert er niets. De wettelijke termijnen blijven gelden.

Het gaat om de volgende categorieën van vreemdelingen:

- medisch geregulariseerden (9ter): na 5 jaar vanaf de indiening van de aanvraag
- subsidiair beschermden: na 5 jaar vanaf de indiening van de aanvraag
- Unieburgers en hun familieleden: na 5 jaar vanaf de indiening van de aanvraag
- gezinsleden van derdelanders die zelf een onbeperkt verblijfsrecht hebben: na 3 jaar vanaf de indiening van de aanvraag of, als de aanvraag in het buitenland werd gedaan, vanaf de afgifte van de eerste verblijfskaart
- niet-begeleide minderjarigen: na 3 jaar met een elektronische A kaart vóór ze 18 worden
- slachtoffers mensenhandel: als de klacht heeft geleid tot een veroordeling of als de tenlastelegging van mensenhandel of mensensmokkel door de procureur of arbeidsauditeur werd weerhouden

Bron: e-mail van Dienst Vreemdelingenzaken, Bureau Lang Verblijf”

Het Agentschap van Inburgering en Integratie is een Vlaams Overheidsagentschap die een onafhankelijke en kwaliteitsvolle juridische dienstverlening levert aan organisaties, voorzieningen en besturen, om hen te helpen om het vreemdelingenrecht en internationaal familierecht correct toe te passen.

In dit nieuwsartikel wordt duidelijk vermeld dat verwerende partij in casu een discretionaire bevoegdheid uitoefent en sinds midden 2013 aan arbeidsmigranten na 5 jaar na de afgifte van de eerste verblijfskaart (elektronische A kaart) een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur zal toekennen.

Er wordt ook uitdrukkelijk vermeld dat deze gepubliceerde informatie afkomstig is van verwerende partij zelf.

Bovendien ontkent verwerende partij in haar nota geenszins dat deze informatie van haar afkomstig is.

Dit artikel staat trouwens sinds 30.10.2013 op het internet publiek toegankelijk, en sindsdien heeft verwerende partij geenszins deze informatie laten wijzigen of schrappen, waaruit wordt afgeleid dat dit beleid nog steeds wordt gehanteerd.

Alleen hierdoor al bewijst verzoeker op voldoende wijze dat verwerende partij inzake een discretionaire bevoegdheid uitoefent en in uitoefening daarvan een vaste administratieve praktijk heeft ontwikkeld dat nog steeds van toepassing is.

Dat verzoeker een arbeidsmigrant is, wordt geenszins betwist. Hij is van Pakistaanse nationaliteit, dus een derdelander, en om in België te kunnen werken diende hij zoals alle andere derdelanders over een arbeidskaart te beschikken.

Echter omdat hij valt onder de categorie van 'bedienaars van erediensten', is hij vrijgesteld van de arbeidskaart overeenkomstig art. 2, 6° van KB van 9 juni 1999.

Dit neemt echter niet weg dat hij nog steeds als een arbeidsmigrant wordt beschouwd. Derhalve zal hij gerechtigd zijn om dezelfde rechten uit te putten zoals omschreven in het bovenvermelde nieuwsartikel, d.i. toekenning van een onbeperkt verblijfsrecht na 5 jaar verblijf met een elektronische A-kaart.

Gezien verwerende partij ten onrechte weigert dit beleid voor verzoeker toe te passen en geenszins een pertinent rechtsregel kan aanhalen die de bestreden weigeringsbeslissing rechtvaardigt, is er sprake van een schending van zowel het materiële motiveringsbeginsel alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals onder de middelen werd uiteengezet.

De middelen zijn derhalve gegrond en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

** Gezien sinds 1 januari 2015 het Kruispunt Migratie-Integratie bij het nieuwe Agentschap Integratie en Inburgering van de Vlaamse overheid hoort, en dientengevolge de website werd vernieuwd en aangepast, brengt verzoeker een vernieuwde versie van stuk 8 bij. De inhoud ervan is echter dezelfde gebleven."*

2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste en het tweede middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het redelijkheids-, zorgvuldigheids-, rechtszekerheids-, vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel.

De middelen zullen gelet op hun gelijkkluidende grieven gezamenlijk worden behandeld.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met zijn integratie, taalkennis, ononderbroken verblijf van 5,5 jaar, het feit dat hij nooit in aanvaring is gekomen met het gerecht, zijn voorbeeld- en leidinggevende functie in de moslimgemeenschap als imam, zijn gezinssituatie, zijn financiële en economische belangen in België,... De discretionaire bevoegdheid zou op onredelijke wijze zijn toegepast, verwijzend o.m. informatie op de website www.kruispuntmigratie.be

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing geenszins een einde maakt aan het verblijfsrecht van verzoeker. Zijn verblijf in België wordt hem, zoals meegedeeld vanaf

zijn aankomst in het Rijk, toegestaan voor de duur van zijn missie als bedienaar van een eredienst. De thans bestreden beslissing mengt zich derhalve niet disproportioneel in het privéleven van verzoeker.

In het kader van artikel 9 en 13 van de vreemdelingenwet beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid. Zulks wordt niet betwist door verzoeker.

Hij slaagt er evenwel niet in een rechtsregel aan te geven die hem recht geeft op een onbeperkt verblijfsrecht. Verzoeker wist dat de duur van zijn verblijfsrecht steeds afhankelijk werd gemaakt van de duur van zijn missie. Een verwijzing naar de website van www.kruispuntmigratie.be is niet afdoende, nu verzoeker hieruit geen rechten kan putten, bij gebrek aan bindende kracht. Verzoeker lijkt de mening toegedaan dat hij na 5 jaar verblijfsrecht automatisch recht zou hebben op een onbeperkt verblijfsrecht. Deze redenering kan niet gevolgd worden, aangezien alzo het bestuur elke discretionaire bevoegdheid wordt ontnomen, hetgeen manifest in strijd is met artikel 9 van de vreemdelingenwet (zie ook RVV nr. 183 665 dd. 10 maart 2017).

Indien verzoeker zich wenst te beroepen op het bestaan van een vaste administratieve praktijk van het bestuur in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, komt het hem in de eerste plaats toe om met voldoende zekerheid het bestaan van deze vaste administratieve praktijk aan te tonen, alsmede de redenen uiteen te zetten waarom hij meent hierop beroep te kunnen doen. Ook hier faalt de loutere verwijzing naar de vermelde website in rechte.

De middelen zijn ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat de door de verzoeker ingediende aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen verworpen wordt omdat de verzoeker “*gemachtigd (is) tot een tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 als bedienaar eredienst (imam)*” en zijn verblijf “*uitdrukkelijk beperkt (is) tot de duur van de missie als bedienaar eredienst en dus steeds tijdelijk van aard (is)*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De omstandigheid dat deze motivering summier is, doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover de verzoeker voorhoudt dat in deze motivering geen rekening wordt gehouden met “*tal van elementen die van doorslaggevend belang zouden kunnen zijn*”, zoals zijn integratie, zijn ononderbroken verblijf van 5,5 jaar, zijn voorbeeld- en leidinggevende functie in de moslimgemeenschap als imam, zijn gezinssituatie, zijn economische en financiële belangen in België en het feit dat hij nooit in aanvaring is gekomen met het gerecht, wordt er op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat hij zich bij zijn aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf op deze elementen heeft beroepen. Er blijkt niet dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag documenten of stukken met betrekking tot zijn integratie, zijn taalkennis, de duur van zijn verblijf, zijn voorbeeldfunctie, zijn gezinssituatie en zijn economische of financiële belangen in België heeft bijgebracht. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet dienstig worden verweeten hieromtrent in de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd. Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft de verwijzing van de verzoeker naar wat gepubliceerd werd op een website van www.kruispuntmigratie.be. Ook op de inhoud van deze website heeft de verzoeker zich bij het indienen van zijn aanvraag niet beroepen, zodat de gemachtigde hieromtrent niet diende te motiveren.

Voor zover de verzoeker *in fine* van zijn synthesememorie nog voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “*geenszins een pertinent(e) rechtsregel kan aanhalen die de bestreden weigeringsbeslissing rechtvaardigt*”, geeft hij aan het oorspronkelijke, in zijn verzoekschrift aangevoerde eerste middel een nieuwe invulling. Die nieuwe invulling maakt een nieuw middel uit, dat niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in de synthesememorie kan worden aangevoerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen is de verzoeker omwille van zijn functie als bedienaar van een eredienst (imam) gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
(...)”*

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1 Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.
(...)”*

Met de bestreden beslissing wordt de door de verzoeker op 31 maart 2017 ingediende aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen verworpen omdat de verzoeker “*gemachtigd (is) tot een tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 als bedienaar eredienst (imam)*” en het verblijf “*uitdrukkelijk beperkt (is) tot de duur van de missie als bedienaar eredienst en dus steeds tijdelijk van aard (is)*”. Dit is geheel conform het bepaalde in artikel 13, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat uitgaat van het principe dat een verblijfsmachtiging voor een beperkte tijd wordt verleend, “*(b)ehalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien*”.

De verzoeker betwist de vaststelling dat hij als imam in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet gemachtigd is tot een tijdelijk verblijf niet. Evenmin brengt hij enige bepaling aan die op zijn situatie van toepassing zou zijn en waarin uitdrukkelijk wordt voorzien in het verlenen van een verblijfsmachtiging voor een onbeperkte duur. De verzoeker voert in het eerste middel dan ook niet dienstig aan dat de motivering van de bestreden beslissing onwettelijk is omdat ze “*een duidelijke inperking houdt van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij en bovendien ingaat tegen haar eigen verklaringen zoals bevestigd in de e-mail aan Kruispuntmigratie*”. Hij toont immers niet aan op grond van welke bepaling de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voor situaties als de zijne, met name een imam die in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet gemachtigd is tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, zou beschikken over een discretionaire bevoegdheid om hem een verblijfsmachtiging voor onbeperkte duur toe te kennen. De verwijzing naar een nieuwsbericht op een website, die zelfs niet uitgaat van het bestuur dat bevoegd is om machtigingen tot verblijf toe te staan, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

Waar de verzoeker in het eerste middel betoogt dat noch in artikel 9, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet “*wordt bepaald dat een tijdelijk verblijf een beletsel kan vormen voor een omzetting*

naar een verblijf van onbeperkte duur”, wordt er op gewezen dat uit een samenlezing van deze bepalingen blijkt dat een “*machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd*” de regel is en dat de uitzondering daarop uitdrukkelijk voorzien moet zijn, wat bijvoorbeeld het geval is voor de machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet na het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd of voor de toelating tot verblijf krachtens artikel 10 van de Vreemdelingenwet na afloop van een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12^{bis}, §§ 3, 3^{bis} of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, voor zover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de machtiging tot verblijf van onbeperkte duur aan de verzoeker niet wordt geweigerd omdat zijn verblijf *an sich* tijdelijk is, maar wel omdat de grondslag van zijn tijdelijk verblijf, namelijk zijn missie als bedienaar van een eredienst (imam), tijdelijk van aard geacht wordt. De verzoeker brengt geen gegevens bij waaruit zou mogen blijken dat deze vaststelling gestoeld is op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar de verzoeker in het eerste middel betoogt dat in de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet evenmin bepaald wordt “*dat het verblijf van een arbeidsmigrant, of in casu van een bedienaar van eredienst, dient beperkt te worden tot de duur van zijn missie*”, wordt er op gewezen dat overeenkomstig artikel 13, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de machtiging tot verblijf wordt verleend voor een beperkte tijd, “*ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België*”, behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien. Het is in die zin dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “*(h)et verblijf (...) uitdrukkelijk beperkt (is) tot de duur van de missie als bedienaar eredienst en dus steeds tijdelijk van aard (is)*”.

Hoewel de verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet “*geen verbod inhouden tot omzetting van een beperkt verblijf naar onbeperkt verblijf*”, blijkt eruit dat een dergelijke omzetting wel beperkt is tot die gevallen waarin dit uitdrukkelijk wordt voorzien. Nu de verzoeker niet aantoont dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt, maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onwettig is genomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In een tweede middel laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “*geen rekening heeft gehouden met alle voorgelegde stukken en/of gekende gegevens*”, zoals zijn integratie, zijn ononderbroken verblijf van 5,5 jaar, zijn voorbeeld- en leidinggevende functie in de moslimgemeenschap als imam, zijn gezinssituatie, zijn economische en financiële belangen in België en het feit dat hij nooit in aanvaring is gekomen met het gerecht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoeker zich bij zijn aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf op deze elementen heeft beroepen. Evenmin voegt de verzoeker bij zijn verzoekschrift of synthesememorie stukken toe waaruit zou blijken dat hij bij het indienen van zijn aanvraag het bestuur hierop had gewezen. Het kan de gemachtigde dan ook niet dienstig worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoeker in het tweede middel opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “*geen grondig onderzoek heeft verricht om de juiste feitelijke gegevens te achterhalen teneinde een correcte beoordeling te kunnen vormen over de aanvraag*”, wordt erop gewezen dat het de aanvrager van een machtiging tot verblijf (van onbeperkte duur) toekomt om in zijn aanvraag duidelijk de gronden uiteen te zetten waarop hij zijn machtigingsaanvraag steunt. Ook op de bestuurde rust immers de plicht om zorgvuldig te handelen. Bovendien laat de verzoeker na te concretiseren welke “*juiste feitelijke gegevens*” dienden te worden achterhaald en zet hij niet *in concreto* uiteen in welk opzicht dit tot een correctere beoordeling zou hebben geleid.

Waar de verzoeker in het tweede middel opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte verwijst naar de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet en deze verkeerd interpreteert

“terwijl deze wetsbepalingen geen verbod voorzien om de aanvraag van de verzoeker te weigeren”, wordt er nogmaals op gewezen dat uit deze bepalingen blijkt dat het verlenen van een verblijfsmachtiging voor een beperkte tijd de regel is, waarvan enkel *“indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien”* kan worden afgeweken. Door er louter op te wijzen dat deze bepalingen geen verbod voorzien om zijn aanvraag te weigeren, toont de verzoeker nog niet aan dat hij in aanmerking kwam voor een verblijfsmachtiging voor een onbeperkte duur en dat de gemachtigde een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan deze bepalingen. Voorts toont de verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat hij *“gemachtigd (is) tot een tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 als bedienaar eredienst (imam)”*.

Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. De verzoeker voert in het tweede middel tevens een schending van het redelijkheidsbeginsel aan *“daar het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden”* maar uit hetgeen *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt niet dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd aangetoond. Voorts wordt erop gewezen dat het redelijkheidsbeginsel aan de bestuurlijke overheid de verplichting oplegt om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de beslissing tot weigering van een aanvraag om machtiging tot onbeperkt verblijf heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.5. De verzoeker voert verder in het tweede middel aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“een soort ongelijkheid schept tussen rechtsonderhorigen die wel de gunst krijgen van een omzetting naar onbeperkt verblijf na ononderbroken verblijf van 5 jaar terwijl verzoeker zelf dat niet krijgt”*. Het gelijkheidsbeginsel is echter maar geschonden indien in rechte en in feite gelijke situaties zonder objectieve en redelijke verantwoording ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij die de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, moet dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen (*cf.* RvS 14 juni 2013, nr. 223.914, Casteels, e.a.). Te dezen toont de verzoeker echter niet met concrete en precieze gegevens aan dat situaties die in rechte en in feite gelijk zijn zonder objectieve en redelijke verantwoording ongelijk worden behandeld. Hij brengt immers geen enkel concreet stuk aan waaruit blijkt dat andere bedienaren van een eredienst die gemachtigd waren tot een verblijf waarvan de duur uitdrukkelijk beperkt was tot de duur van hun missie, na verloop van een periode van (meer dan) vijf jaar gemachtigd werden tot een verblijf van onbeperkte duur. Zijn louter theoretische betoog volstaat niet om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.6. Het vertrouwensbeginsel moet vermijden dat een overheid rechtmatige verwachtingen schendt. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de vaste gedragslijn van die overheid of op toezeggingen of beloften die deze overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 7 februari 2017, nr. 237.294, B.V. B. Theunissen beheer).

Te dezen laat de verzoeker in het tweede middel gelden dat de *“verwerende partij in een e-mail aan Kruispuntmigratie had erkend dat zij in casu een discretionaire bevoegdheid uitoefent en na ononderbroken verblijf van 5 jaar aan arbeidsmigranten een onbeperkt verblijf (B-kaart) toekent”*, waardoor hij erop vertrouwd dat deze *“vaste gedrags- en beleidsregels”* door de verwerende partij ook in zijn individueel geval zouden worden toegepast. Het gaat volgens de verzoeker om *“precieze beloften”*, zonder dat uitdrukkelijk bepaald werd aan welke voorwaarden naast het ononderbroken verblijf van vijf jaar dient te worden voldaan, waardoor hij het gerechtvaardigde vertrouwen kreeg dat hij

na een ononderbroken verblijf van vijf jaar in aanmerking zou komen om een onbeperkt verblijf (B-kaart) te verkrijgen. Hij verwijt de verwerende partij met de door haar gecreëerde verwachtingen geen rekening te hebben gehouden en hierdoor willekeurig te hebben gehandeld.

Indien de verzoeker zich wenst te beroepen op het bestaan van een vaste administratieve praktijk van een overheid in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, komt het hem in de eerste plaats toe om met voldoende zekerheid het bestaan van deze vaste administratieve praktijk aan te tonen, alsmede de redenen uiteen te zetten waarom hij meent hierop beroep te kunnen doen. Te dezen toont de verzoeker, louter door te verwijzen naar een nieuwsbericht op een website dat niet uitgaat van het bestuur dat bevoegd is om machtigingen tot verblijf toe te staan en niet op initiatief van dit bestuur werd bekendgemaakt, het bestaan van een vaste administratieve praktijk niet aan. De verzoeker erkent overigens zelf dat het kwestieuze nieuwsbericht gepubliceerd werd op de website van een andere overheid (Vlaams Agentschap Integratie en Inburgering) dan degene die bevoegd is voor het verlenen van verblijfsmachtigingen. Hierbij kan er ten overvloede op worden gewezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een eigen website heeft (<https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Pages/home.aspx>) waarop een dergelijk nieuwsbericht niet gepubliceerd is. Evenmin toont de verzoeker op deze wijze aan dat het bevoegde bestuur beloften of toezeggingen heeft gedaan dat aan bedienaren van erediensten die ononderbroken tijdelijk gemachtigd werden tot verblijf een onbeperkte verblijfsmachtiging zou worden verleend. Het weze herhaald dat artikel 13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de machtiging tot verblijf *in principe* voor een beperkte tijd verleend wordt, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, “(b)ehalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien” en dat de verzoeker niet aantoont op grond van welke bepaling in zijn geval – daargelaten de vraag of hij als bedienaar van een eredienst (imam) als arbeidsmigrant kan worden beschouwd – uitdrukkelijk voorzien zou zijn dat een machtiging voor een verblijf van onbeperkte duur zou kunnen worden verleend. Nu de verzoeker niet aantoont dat het voor het verlenen van verblijfsmachtigingen bevoegde bestuur bepaalde beloften of toezeggingen heeft gedaan dat hij zou worden gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur of een vaste praktijk heeft om in situaties zoals die waarin hij zich bevindt – een bedienaar van een eredienst (imam) die gedurende (meer dan) vijf jaar gemachtigd wordt tot een tijdelijk verblijf – machtigingen voor een onbeperkt verblijf te verlenen, en gelet op het bepaalde in artikel 13, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de omstandigheid dat de verzoeker niet aantoont dat in dergelijke situaties uitdrukkelijk anders wordt voorzien dan in het verlenen van een verblijfsmachtiging voor een beperkte tijd, maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door in de bestreden beslissing een onbeperkt verblijf te weigeren omdat het verblijf van de verzoeker “*uitdrukkelijk beperkt (is) tot de duur van de missie als bedienaar eredienst en dus steeds tijdelijk van aard (is)*”, rechtmatige verwachtingen heeft geschonden.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.3.8. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN